

Ἐκεῖ τὸν νοῦν μας τρέφομεν,
καὶ τοὺς κροτάφους στέφομεν
 μὲ τ' ἄνθη τῆς παιδείας·
τὸ μέλι των ἐκμάττομεν,
κ' ἐκ τοῦ κηροῦ των πλάττομεν
 τὰς νέας μας καρδίας.

—

Δι' ὃ ἡ ἄδολος ψυχὴ
μ' ὠδὴν εὐγνώμον' ἀντηχεῖ,
 ὥς ἡ κρουσθεῖσα λύρα,
ἢ ὥς θυμιατήριον
ἐκπέμπει πρὸς τὸν Κύριον
 τῆς προσευχῆς τὰ μῦρα.

ΩΔΗ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΟΙΗΤΗΝ ΑΘΑΝΑΣΙΟΝ ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΝ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΙΣ ΕΛΛΑΔΑ ΑΦΙΞΙΝ ΤΟΥ

Ἐπέρασ' ὁ χειμῶνας,
 ἀνέλυσε τὸ χιόνι,
καὶ 'ς τοὺς παληοὺς ἀνθῶνας
 ἐπέστρεψες ἀηδόνι,
 πουλὶ τοῦ Παρνασσοῦ.
Τὸ θεῖον πῦρ ποῦ εἶχες,
 Χριστόπουλ', ἐμαράνθη,
ἢ ταῖς λευκαῖς σου τρίχες
 ἀκόμη στέφεις μ' ἄνθη
 μυρσίνης καὶ κισσοῦ;

—

Σ' ἀνέγνωσ', Ἀνακρέον,
εἰς δουλικὰς ἡμέρας,
καὶ ἐφαντάσθην κλαίων
ἡμέρας ἐλευθέρας
ἐρώτων καὶ χαρᾶς.

Ἐνῶ ἐκελαΐδοῦσε
ἡ ἀργυρῇ σου λύρα,
ἐστέναζον αἱ Μοῦσαι,
καὶ ἡ πατρίς σου χήρα
ἐθρήνει συμφοράς.

—

Τὰ κάλλη τῶν Χαρίτων,
τὸν Βάκχον καὶ τ' ἀμπέλια
μᾶς ἐψαλλες· πλὴν ἦτον
ἀγέλαστα τὰ γέλοια
εἰς χεῖλη δουλικά.

Ψυχὰς γενναίας θλίβει
ἡ ἄλυσις ἡ ξένη,
καὶ ὅστις τὴν συντρίβει
ἢ εὐγενῶς πεθαίνει,
ἢ ἔνδοξα νικᾷ.

—

Αἵματηρὴ ταινία
ἔς τὸν οὐρανὸν ἐφάνη,
καὶ ἡ ἐλευθερία
μ' ἀστέρινον στεφάνι
καὶ μ' ἔνδυμα θεᾶς,
κατέβη ὠπλισμένη
ἔς τ' ἀρχαῖά μας ἐδάφη,
καὶ ὥς ἡλεκτρισμένοι

ἔσχίσθησαν οἱ τάφοι
κ' ἐξέμεσαν σκιάς.

—

Εἰς κρότον πυροβόλων,
εἰς στεναγμοὺς τῆς φρίκης,
εἰς πυρπολήσεις στόλων
καὶ εἰς παιᾶνας νίκης
ἐξύπνησ' ἡ Ἑλλάς·
ἀφῆκε τὰς κοιλάδας
ἡ φοβισμένη Χάρις,
καὶ εἰς τὰς πεδιάδας
ἐθέριζεν ὁ Ἄρης
γενναίων κεφαλὰς.

—

Ὡς τῆς Θράκης τὸ περγιάλι,
Ὡς τὰ δένδρα, Ὡς τὰ νερά του,
ποῦ εἶχες γλυκοψάλει,
ὀλέθρου καὶ θανάτου
ἐφύσησε πνοή·
ἔμαράθησαν τὰ φύλλα
κ' ἡ λάμψις τῆς ἡμέρας,
καὶ ἄγρια μαυρίλλα
ἐχύθ' εἰς τοὺς ἀέρας,
καὶ ἔσβυσ' ἡ ζωή.

—

Τότ' ἔφυγες εἰς δάση,
Ὡς ἐρημωμένα μέρη,
κ' ἐπρόσμενες νὰ φθάσῃ
τὸ νέον καλοκαίρι
γιὰ νὰ μεταφανῇς.

Τῶν φίλων σου τὰ πάθη
πολλοὺς ἐθρήνεις χρόνους,
καὶ εἶχες ἀπομάθει
νὰ λαρυγκίζης τόνους
μελωδικῆς φωνῆς.

—

Μὰ νὰ ποῦ ἀνθοφόρα
ἡ ἀνοιξὶς γυρίζει·
ἡ μάγισσα Πανδώρα
τοὺς λόφους μας στολίζει
μὲ τάπητας χλωρούς.
ὦ! ἔλα! Μὲ κιθάραις,
ὅποῦ μὲ ῥόδα στέφουν,
ἡ Μούσαις καὶ ἡ Χάρες
νὰ, πάλιν ἐπιστρέφουν
κ' ἀρχίζουν τοὺς χορούς.

—

Κυλᾶ ἡ Ἰπποκρήνη
καὶ πάλιν μελωδίας,
κ' εἰς τὴν Ἑλλάδα χύνει
ποιήσεως πλουσίας
τὸν ἐνθουσιασμόν.
Ν' ἀρχίσῃς σέ ζητοῦμεν
τῆς λύρας σου τὸν ἦχον·
μ' εὐλάβειαν θ' ἀκοῦμεν
κάθε χρυσόν σου στίχον
ὥς τῶν Μουσῶν χρησμόν.

—

Ἡ πολιά σου κόμη
ᾶς στολισθῇ μὲ ῥόδα,

καὶ ῥύθμισε ἀκόμῃ
 νεάζοντα τὸν πόδα
 εἰς εὐθυμον χορόν.
 Ἐνέπνεεν ὁ ἔρως
 τὸν ποιητὴν τῆς Τέου·
 κ' ἐκεῖνος ἦτον γέρος,
 πλὴν φρένας εἶχε νέου,
 καὶ γῆρας ἀνθηρόν.

—

ὦ! νέος πάλιν γίνε,
 μέ τὴν Ἑλλάδα νέος·
 κιθάριζε καὶ πίνε
 χωρὶς μερίμνας, ἕως
 τοῦ τέλους τοῦ γραπτοῦ.
 Εἰς τὴν ἐλευθερίαν
 ὥς ἡ Ἑλλάς βαπτίσου,
 κ' ὥς Φοῖνιξ ἀπ' τὴν κρύαν
 σποδὸν ἀναγεννήσου,
 καὶ ψάλλε ὥς προτοῦ.

